

ΑΠΑΞ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ

ΕΤΟΣ ΙΑ΄

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ, ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ 1878

ΑΡΙΘ. 129.

Συνδρ. έτησία 'Αθηνών Δρ. 1.—
 » » 'Επαρχιων » 1,20
 » » 'Εξωτερικού » 2.—

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

'Εν όδω 'Ερμού αριθ. 79.

Είς ούδένα, έκτός των τακτικων αυτης άνταποκριτων, στέλλεται ή 'Εφημερίς των Παιδων άνευ προπληρωμής.

Η ΝΙΚΗ (Victoria)

υπό του καθηγητού

Κ. Κ. ΝΕΣΤΟΡΙΑΟΥ.

'Η παρούσα εικονογραφία παρίστησι την θεάν Νί-
 κην, την θυγατέρα του Πάλλαντος και της Στυγός
 και αδελφήν του Κράτους, του Ζήλου και της Βίας.
 'Η Νίκη είναι κυρίως προσωποποίησης της άκαταμα-
 χήτου και άκαταβλήτου δυνάμεως, ην έξήσκει ό πα-
 τήρ άνδρών και θεών Ζεύς διά του κερανού του.

'Εντεθεν ή Νίκη είναι άχώριστος του Διός, δν σο-
 νόδευε κατά την Τιτανομαχίαν και Γίγαντομαχίαν.
 'Αλλ' ή Νίκη είναι άχώριστος και της 'Αθηνάς, ην
 οι 'Αθηναίοι ως θεάν της Νίκης έτίμων και όρκιζό-
 μενοι έλεγον, *Μά την Νίκην 'Αθηνάν*, και ως Νίκη
 άπτερος είχε ναόν εν τη άκροπόλει των 'Αθηνών, εν
 Μεγάροις και εν Καλάμαις. Πρώτος ό εκ Θάσου 'Α-
 γλασφών άπεικόνισε την Νίκην μετά πτερών και ού-
 τως άπεχωρίσθη της 'Αθηνάς.

Πολύ μάλλον έκτεταμένη ήτο ή λατρεία της Νί-
 κης παρά τοίς Ρωμαίοις. 'Ο τόπος, ένθα κυρίως έλα-
 τρεύετο, ήτο τό Καπιτώλιον, όπου στρατηγοί νικηταί
 συνεθίζον ν' άφιερώνωσιν εικόνας προς άνάμνησιν
 των μεγίστων πολεμικών έργων αυτών. Πολυτελέστα-
 τον άγαλμα άφιέρωσεν ό Αύγουστος μετά την παρά
 τό 'Ακτιον νίκην.

'Η Νίκη εικονίζετο υπό των 'Ελλήνων και 'Ρω-
 μαίων φέρουσα διά μέν της δεξιās κλάδον φοίνικος,
 διά δε της άριστερας στέφανον δάφνης, σύμβολα της
 άνδρείας. Μεγάλα άγάλματα της Νίκης δεν εδρίσκον-
 ται· υπάρχουνσιν όμως πολλοί εικόνες αυτης επί άγ-
 γείων και νομισμάτων. 'Η παρούσα εικονογραφία έ-
 λήφθη έξ αναγλύφου, εδρισκομένου εν τη βασιλική σολ-
 λογή του εν Μονάχω μουσείου.

Ο ΑΔΕΛΦΟΣ ΚΑΙ Η ΑΔΕΛΦΗ.

(Ίδε αριθμόν 125.)

'Ο 'Εμμανουήλ έστάθη με κεκαλυμμένην κεφαλήν
 και έσταυρωμένας χείρας ένώπιον της 'Ισαβέλλας
 ως κατάδικος· επί στιγμάς τινας ούδεις ώμίλησε. 'Επί
 τέλους, ό 'Εμμανουήλ ύψώσας την κεφαλήν του.—

«Ἰσαβέλλα, ἀγαπητή μου ἀδελφή,» εἶπε μετὰ σταθερᾶς φωνῆς καὶ ἀταράχου βλέμματος—«ἀπεφάσισα τί πρέπει νὰ πράξω, ὅπως ἀποκτήσω τὴν ψυχικὴν γαλήνην. Λυποῦμαι νὰ σοὶ φανερώσω τὴν ἀπόφασίν μου, διότι εἰσέυρω, ὅτι θὰ σοὶ ἦναι θλιβερά, ἀλλὰ δὲν δύναμαι ἄλλως νὰ πράξω· τοῦτο εἶναι τὸ μόνον πρᾶγμα τὸ ὅποιον δύναται νὰ μοὶ ἐπαναφέρῃ τὴν εἰρήνην.» Ἰσως καὶ τὸ ἐμάντευσας ἤδη. — Θὰ ὑπάγω εἰς τὸ φρούριον, θὰ ζητήσω τὸν Καρδινάλιον δὲ Βαλδὲς, καὶ θὰ ἀναγκάσω αὐτὸν νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Κωνσταντῖνον, ἐὰν τῷ ὄντι ζῆ, ἀντικαθιστῶν ἑαυτὸν εἰς τὴν θέσιν του. Δὲν δύναται νὰ μοὶ ἀρνηθῇ τοῦτο. Μὴ μὲ ἐμποδίζης Ἰσαβέλλα. Τὸ ἀπεφάσισα. Ἄκουσε τί πρέπει νὰ κάμης. Ὅταν ἐξέλθῃ ὁ Κωνσταντῖνος, λάβε τὴν Θηρεσίαν μετὰ σοῦ, καὶ ἄς σᾶς συνοδεύσῃ αὐτὸς εἰς τὴν Ἑλβετίαν, — ἐκεῖ θὰ σᾶς στεφανώσῃ ὁ ἱερεὺς, καὶ τότε πλέον θὰ ἔχῃς προστατήν, καὶ ἐγὼ θὰ ἦμαι εὐτυχῆς, γνωρίζων τὴν ἰδικήν σου εὐτυχίαν.»

— «Ὅχι, ὄχι, Ἐμμανουήλ. Δὲν δύναμαι νὰ ἐπιτρέψω τοῦτο. Μὴ πηγαίνης εἰς τὸ Φρούριον. Ὁ Καρδινάλιος Βαλδὲς δὲν θὰ σοὶ κάμῃ τὴν χάριν ταύτην, καὶ ἀντὶ νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν φίλον σου, θὰ ῥίψῃ καὶ σὲ εἰς τὰς εἰρκτάς. Γράψε εἰς τὸν Καρδινάλιον, κάμῃ ὅτι δύνασαι διὰ χρημάτων, ἀλλὰ μὴ ἐκτίθεσαι εἰς τὸν κίνδυνον ὁ ἴδιος.»

— «Ἄ, Ἰσαβέλλα, πόσον τρυφερῶς φροντίζεις δι' ἐμὲ, τὸν ἀνάξιόν σου ἀδελφόν! Ἄλλὰ, ἀγαπητή μου, πρέπει νὰ γνωρίζης, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ πράξω ἄλλως πως. Ὑπάρχει ἔτι ἐλπίς, τώρα δὲ πρέπει καὶ ἐγὼ νὰ κάμω τὸ καθήκόν μου. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω μὲ ἐσταυρωμένας χεῖρας, — τοῦτο εἶναι ἴδιον δειλοῦ καὶ ἀγενοῦς, — ὄχι, μὴ μὲ ἐμποδίζης, ἀλλὰ μᾶλλον δεήθητι ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅπως ὁ Θεὸς εὐλογήσῃ τὰς προσπάθειάς μου, καὶ σοὶ ἐπαναφέρῃ τὸν Κωνσταντῖνον. Φεύγω, μὴ μὲ κρατῆς. Ὁ Θεὸς νὰ σὲ εὐλογήσῃ ἀγαπητή μου.» — Ἐνῶ ἔλεγε ταῦτα, ὁ Ἐμμανουήλ ἐσφιγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τῆν ἀδελφῆν του, ἦν ἀμέσως ἀφήσας ἀνεχώρησε.

Ἡ θλίψις τῆς Ἰσαβέλλας ἦτον ἀπεριόριστος, ἠῤῥεαν δὲ καθημερινῶς ἐν ὄσφ οὔτε ὁ Ἐμμανουήλ ἐνεφανίζετο, οὔτε ὁ Κωνσταντῖνος, οὔτε ἠδύνατο νὰ μάθῃ τι περὶ αὐτῶν. Ἐφαίνετο ὅτι οἱ φόβοι τῆς εἶχον πραγματοποιηθῆ, καὶ ὅτι τὸ φοβερὸν φρούριον εἶχε κλείσει τὸν Ἐμμανουήλ, ὡς καὶ τὸν Κωνσταντῖνον, ἐντὸς αὐτοῦ. Φίλον ἢ σύμβουλον πιστὸν δὲν εἶχε. Τί νὰ πράξῃ δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἡ λύπη καὶ ἡ ἀμηχανία σχεδὸν εἶχον καταστήσει αὐτὴν παράφρονα, ὅτε, μίαν ἡμέραν, ἡ πιστὴ Θηρεσία ἦλθε πρὸς τὴν κυρίαν τῆς, πλήρης ἐλπίδος.

— «Ἄ Κυρία μου! ἂν μόνον ἠθέλατε νὰ ἐξέλθῃτε

σήμερον, ἴσως θὰ ἠδύνασθε νὰ ἴδῃτε τὸν Κύριον! Σήμερον θὰ γείνη μεγάλη τελετὴ, καὶ θὰ ἐκβάλλουν τοὺς αἰρετικούς ἀπὸ τὸ φρούριον. — Ὅσοι ἐπιστρέφουν εἰς τὴν πίστιν θὰ συγχωρηθῶσιν, ὅσοι δμως ἐπιμένουν θὰ καῶσιν. Ποῖος ἐξεύρει, ἴσως ὁ Κύριός μου καὶ ὁ φίλος τοῦ Κυρίου μου θὰ ἦναι μεταξὺ αὐτῶν.» Ὅχι βέβαια μεταξὺ ἐκείνων, οἱ ὅποιοι θὰ καοῦν, ἀλλὰ τῶν μετανουησάντων. Βέβαια δὲν θὰ ἦναι μεγάλη εὐχαρίστησις διὰ σὲ νὰ ἴδῃς τὸν Κύριόν μου περιπατοῦντα μεταξὺ τῶν καταδεδικασμένων, ἀλλὰ πάλιν θὰ γνωρίζωμεν ὅτι τουλάχιστον ζῆ.»

Μὲ τοιαῦτα καὶ πολλὰ ἄλλα, ἡ Θηρεσία ἔπεισε τὴν κυρίαν τῆς νὰ ἐνδυσθῇ καὶ νὰ ἐξέλθῃ εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Τριάντα, ὅπου ἐμελλον νὰ ἀχθῶσιν οἱ αἰρετικοί — οἱ μὲν διὰ νὰ λάθωσιν ἄφεςιν καὶ ἐλευθερίαν, οἱ δὲ ὅπως ὑποστῶσι τὸν διὰ πυρὸς μαρτυρικὸν θάνατον. (ἀκολουθεῖ).

Ἡ ΚΑΛΑΙΣΤΗ ΕΚΑΙΚΗΣΙΣ

(Ἰδὲ ἀριθμὸν προηγ.)

Αἱ ἡμέραι, αἵτινες ἠκολούθησαν τὴν καταδίκην τοῦ Γεωργίου, ἦσαν θλιβεραὶ ἡμέραι, οὐχὶ μόνον δι' αὐτὸν, ἀλλὰ δι' ὅλους σχεδὸν τοὺς συντρόφους του, καὶ δι' αὐτοὺς τοὺς διδασκάλους. Καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἔβλεπον τὸν Γεώργιον καταγιγόμενον ἐπιμελῶς εἰς τὰ μαθήματά του, καὶ μελετῶντα ἀδιακόπως, ἀλλὰ μετὰ ἀπαθοῦς καὶ ὠχροῦ προσώπου. Κατὰ τὰς διακοπὰς ἀντὶ νὰ ἐξέρχεται τῆς οἰκίας εἰς τὸν κῆπον, ἐκάθητο εἰς τὴν θέσιν του, καὶ ἔγραφε τοὺς προσδιορισμένους στίχους ἐκ τοῦ Βιργιλίου, τὴν δὲ μετὰ μεσημβρίαν, ὅταν οἱ λοιποὶ μαθηταὶ συνηθροίζοντο εἰς τὸν κῆπον γελῶντες καὶ ἀστειεύομενοι, ἀπεσύρετο εἰς τὴν μικρὰν λίμνην, ἣτις ἐστόλιζε τὸν κῆπον τοῦ σχολείου, καὶ διήρχετο τὰς ἐλευθεράς αὐτοῦ ὥρας μόνος ἐπὶ τῶν ὀχθῶν αὐτῆς.

Καὶ οἱ διδάσκαλοι, παρατηροῦντες τὴν ἀκριβῆ καὶ εὐσυνείδητον ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του, ὡς καὶ τὸ σεμνοπρεπὲς τῆς συμπεριφορᾶς του, ἤσθάνοντο μεγίστην συμπάθειαν καὶ λύπην διὰ τὸν Γεώργιον, καὶ δὲν ἠδύνατο σχεδὸν νὰ ὑποφέρωσι νὰ βλέπωσιν αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως τιμωρούμενον. Ὁ κύριος Προκάπιος δὲν ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ ὅτι ὁ Γεώργιος εἶχε τῷ ὄντι κλέψει τὰ ὀπωρικά, ἐθεώρει δμως χρέος του νὰ ἀπαιτῇ ἐντελῆ ὑπακοήν, καὶ ἡ ἀρνήσις τοῦ μαθητοῦ τοῦ νὰ μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἐνόχου, ἔκαμαν αὐτὸν νὰ ἀποφασίσῃ τὴν ποινὴν ταύτην δι' αὐτόν. Ἐθλίβετο μ' ὄλον τοῦτο, διότι ὁ Γεώργιος ἦτον εἰς ἐκ τῶν καλλίστων αὐτοῦ μαθητῶν, εἰς τὸν ὅποιον εἶχε πάντοτε τὴν μεγίστην ἐμπιστοσύνην, καὶ ὅστις εἰς ὄλην του τὴν συμπεριφορὰν, ἦτον εὐγενῆς καὶ τίμιος. Προσέτι, ἠσθάνετο σχεδὸν πατρικὴν στοργὴν δι' αὐτόν, διότι τῶν